

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและการมีส่วนร่วมในการเรียน โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

The Development of Chinese Speaking Skill and Class Participation Using Scenario Based Learning for Grade 6 Students

กัญญาณัฐ สมหมาย*¹ ไสว พักขาว ²
Kanyanath Sommai*¹ Sawai Fakkao ²

sommaikanyanath@gmail.com*

ส่งบทความ 14 มิถุนายน 2566 แก้ไข 10 กรกฎาคม 2566 ต่อบริษัท 11 กรกฎาคม 2566
Received: June 14, 2023 Revised: July 10, 2023 Accepted: July 11, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 3) เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมูลนิธิธรรมาภิบาลวิทยา ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง มีนักเรียนจำนวน 36 คน ซึ่งได้มาโดยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีนและแบบสังเกตการมีส่วนร่วมในการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05
- 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับเกณฑ์ร้อยละ 70
- 3) การมีส่วนร่วมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน, ทักษะการพูดภาษาจีน, การมีส่วนร่วมในการเรียน

*ผู้ประพันธ์สมรรถกิจ (corresponding author)

¹ นิสิตปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

² อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

¹ Student in Master of Education Department of Curriculum and Instruction College of Education Science, Dhurakij Pundit University

² Lecturer, Curriculum and Instruction Department, College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

Abstract

The objectives of this research were to 1) compare the Chinese speaking skills of Grade 6 students before and after learning through Scenario-Based Learning, 2) compare the Chinese speaking skills of Grade 6 students after learning through Scenario-Based Learning with a determined criterion of 70%, and 3) examine the participation of Grade 6 students in learning through Scenario-Based Learning. The sample consisted of one classroom with 36 Grade 6 students from Phum Tawan Wittaya Foundation School, who were studying in the second semester of the academic year 2022, derived from cluster random sampling method. The research tools were composed of Chinese lesson plans utilizing Scenario-Based Learning, a Chinese speaking skill test, and an observation form for class participation. The statistics used in data analysis were mean, standard deviations, and t-tests.

The findings were as follows:

- 1) the Chinese speaking skills of Grade 6 students after learning through Scenario-Based Learning were statistically higher than before at .05 level of significance,
- 2) the Chinese speaking skills of Grade 6 students after learning through Scenario-Based Learning were different from the determined criterion of 70% but not statistically higher than the determined criterion of 70% at .05 level of significance,
- 3) the overall class participation of Grade 6 students in learning through Scenario-Based Learning was at a high level.

Keywords: Scenario-Based Learning, Chinese Speaking Skills, Class Participation

.....

บทนำ

การสร้างเสริมสมรรถนะและความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศที่สองโดยเฉพาะภาษาจีนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญภาษาหนึ่งที่มีผู้ใช้มากเป็นลำดับสองรองจากภาษาอังกฤษและเป็นภาษาหนึ่งขององค์การสหประชาชาติ กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีความเข้มแข็งและมีคุณภาพได้มาตรฐานสากล โดยมุ่งเน้นพัฒนาส่งเสริมสนับสนุนผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะทางภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเริ่มแพร่หลายและได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เนื่องจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยีและวัฒนธรรม ส่งผลให้สาธารณรัฐประชาชนจีนเริ่มเข้ามามีบทบาทต่อเวทีโลก รวมทั้งประเทศไทยมากขึ้น อีกทั้งการรวมตัวกันก่อตั้งสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN) ส่งผลให้ภาคตลาดแรงงานของประเทศไทยมีความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ

ในด้านภาษาจีนเป็นจำนวนมาก แต่จากการสำรวจ พบว่าทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียน และนักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่ดีเท่าที่ควร เช่น การออกเสียง การเรียงประโยค ความถูกต้องและเหมาะสมของคำศัพท์ หรือประโยค ซึ่งไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ จึงจำเป็นต้องแก้ไข ปรับปรุง และพัฒนาอย่างเร่งด่วน (ธัญญรัตน์ มะลาศรี และเหวย จิงรุ่, 2560)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนมีหลายปัจจัย เช่น การจัดการเรียนการสอนที่ไม่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จัดกิจกรรมที่ไม่สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประกอบกิจกรรมค่อนข้างน้อย และผู้สอนมักเน้นการสอนโครงสร้างทางภาษามากกว่าการให้ผู้เรียนฝึกพูด ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายและขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่กล้าใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ไม่กล้าแสดงออก และไม่สามารถนำเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ (เยาวลักษณ์ วิสุทธีศรี และคณะ, 2564)

ปัญหาในการเรียนภาษาจีนนั้นผู้เรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูด หรือใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ชั่วโมงเรียนภาษาจีนในห้องเรียนเท่านั้น ทำให้ในปัจจุบันผู้เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะพูด ไม่กล้าแสดงออก และไม่สามารถนำเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการพูดสื่อสาร รวมถึงขาดความมั่นใจในการพูด เพราะกลัวเกิดการผิดพลาดจากการเรียบเรียงประโยค ไม่สามารถพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เชื่อมโยงไปถึงขาดความรู้ความเข้าใจในด้านคำศัพท์ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาในการพูดได้อย่างเหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ รวมทั้งระบบการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาไม่ได้เน้นการสอบพูด จึงส่งผลให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการพูดตามเป้าหมายของหลักสูตร (สุพรรณิการ์ วงศ์สุตา, 2564)

การจะพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาจีน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงควรมีลักษณะที่ผู้สอนจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนรู้ และสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และความรอบรู้ นอกจากนี้การจัดกระบวนการสอนควรสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง การเรียนภาษาจึงควรประกอบไปด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย รวมถึงกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งกิจกรรมควรฝึกให้ควบคู่กับการเรียนรู้ที่ไปสู่การเรียนรู้ที่พึ่งตัวเองได้ (Learner-Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Life long Learning) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) อันนำไปสู่การใช้ภาษาให้ถูกต้อง และใช้ได้จริงมากที่สุด (วณัฏฐ์ โรจนดิษฐ์, 2560)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจในการนำเอาเทคนิคการสอนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนแบบฉากสถานการณ์เป็นฐานเป็นการสร้างฉากสถานการณ์ขึ้นมาให้มีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงที่ผู้เรียนสามารถประสบพบเจอได้ ในภายหลัง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยฉากสถานการณ์เป็นฐานจะช่วยให้เกิดการถ่ายโยงความรู้ ผู้เรียนจะได้คิดแก้ปัญหาจากฉากสถานการณ์ ทำให้เกิดการเรียนรู้ อีกทั้งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการกระตือรือร้นในการสื่อสารภาษาจีนจากฉากสถานการณ์ที่ทางผู้สอนจำลองขึ้น การสอนโดยใช้ฉากสถานการณ์สามารถเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน ฉากสถานการณ์ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ และ

เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในลักษณะการผสมผสานกัน ในฉากสถานการณ์ (วณัฏฐ์ โรจนดิษฐ์, 2560)

โรงเรียนมูลนิธิภูมิคุ้มกันวิทยาเป็นอีกหนึ่งสถานศึกษาที่ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนและได้มีการเปิดสอนภาษาจีนในระดับชั้นอนุบาลจนถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการอ้างอิงเกณฑ์ที่ร้อยละ 70 ของสถานศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนมากไม่ผ่านเกณฑ์ และมีทักษะการสื่อสารภาษาจีนอยู่ในระดับต่ำ

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน (Scenario-Based Learning) ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ กระตือรือร้นในการพัฒนาการพูดภาษาจีนของตนเอง การจัดการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานนี้ยังให้ประสบการณ์ในด้าน การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การวางแผนแก่ผู้เรียน นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้ฝึกทักษะการพูดภาษาจีนที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังการจัดการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70
3. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร / กลุ่มตัวอย่าง
ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชน ในตำบลลำไทร อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี จำนวน 3 โรงเรียน ได้แก่ 1) โรงเรียนพระวิสุทธีวงศ์ 2) โรงเรียนคอมมูนิตา อินคอนโทร 3) โรงเรียนมูลนิธิภูมิคุ้มกันวิทยา รวมทั้งหมด 223 คน
กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมูลนิธิภูมิคุ้มกันวิทยา ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 1 ห้อง ซึ่งได้มาโดยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) จำนวน คน

2. ตัวแปร
ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนโดยใช้
ฉากสถานการณ์เป็นฐาน
ตัวแปรตาม ได้แก่ 1. ทักษะการพูดภาษาจีน
2. การมีส่วนร่วมในการเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1.ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One group pre-test post-test design โดยมีแบบแผนการวิจัย ดังนี้ (Fitz-Gibbon & Morris, 1987)

กลุ่ม ทดลอง	O ₁	X	O ₂
----------------	----------------	---	----------------

โดยที่

O₁ หมายถึง การวัดทักษะการพูดภาษาจีนก่อนเรียน

X หมายถึง การจัดการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์
เป็นฐาน

O₂ หมายถึง การวัดทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียน
และสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย /อธิบายและแสดงผล
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือทุกเครื่องมือ

2.1 แผนการเรียนรู้วิชาภาษาจีนโดยใช้ฉากสถานการณ์
เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 5 แผน
ใช้ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน 5 ขั้นตอน
โดยประยุกต์จากแนวคิดของ จิตสุภา กิตติคุณ (2564) และ
สิริวิทย์ กมลทิพย์และสุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล (2562) ดังนี้

1.ขั้นเตรียมพร้อมเพื่อเข้าสู่บทเรียน คือ การเตรียม
ทุกอย่างให้พร้อม เพื่อให้เื่อตอบทเรียนและการจัดการเรียนรู้

2.ขั้นเผชิญฉากสถานการณ์ คือ ขั้นตอน
เผชิญฉากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง

3.ขั้นเผชิญกับปัญหา คือ ขั้นตอนที่ต้องผู้เรียน
ต้องใช้ภาษาจีนแก้ปัญหาในฉากสถานการณ์ที่ได้รับ

4.ขั้นเรียนรู้ด้วยตนเอง ขั้นตอนให้ผู้เรียนมั่นใจ
แล้วว่าเข้าใจในเนื้อหา และผู้เรียนจะได้รับงานที่มอบหมาย
ให้ทำด้วยตนเอง เพื่อฝึกการพูดภาษาจีนเป็นรายบุคคล

5.ขั้นสรุปและประเมินผล คือการนำผลลัพธ์
ของการเรียนรู้มาเทียบกับเป้าหมายที่ต้องการ เพื่อให้ทราบ
ระดับความรู้ และทักษะด้านการพูดของนักเรียน และได้รับ
การประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีค่าเฉลี่ยความ

เหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยภาพรวมเท่ากับ
4.43 แสดงว่ามีความเหมาะสมมาก

2.2 แบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน

กำหนดประเด็นในการวัดทักษะการพูดภาษาจีน
โดยใช้วิธีการสังเกต(Pre - Post test) ประยุกต์จากแนวคิด
ของอลเลอร์ Oller (1979) และ Montgomeri (2002)
การประเมินทักษะการสื่อสารภาษาจีนตาม 6 ประการ คือ
1) ความคล่องในการพูด 2) การออกเสียงพยัญชนะ คำศัพท์
และข้อความ 3) การพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
4) การออกเสียงหนักเบาใช้ระดับเสียงสูงต่ำ 5) การสื่อ
ความหมาย และ 6) การใช้ภาษาจีนตามสถานการณ์
ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องกับ
จุดประสงค์การเรียนรู้ ความชัดเจนของคำถาม และความถูกต้อง
ด้านภาษา ได้ค่าค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมิน
ทักษะการพูดภาษาจีน เท่ากับ 1.00 นำแบบวัดทักษะการพูด
ภาษาจีนไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง
แล้วนำผลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน เพื่อหาความสอดคล้องระหว่าง
ผู้ประเมิน 2 ท่าน พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นจากการหาค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์แบบ Pearson ได้เท่ากับ 0.87 ซึ่งอยู่ในระดับ
ที่เหมาะสม

2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการเรียน

กำหนดประเด็นในประเมินการมีส่วนร่วมใน
การเรียนรู้โดยใช้วิธีการสังเกต (Pre - Post test) ตามแนวคิด
ของ FAO (1994) 1) แบ่งการทำงานตามหน้าที่อย่างเหมาะสม
2) มีความรับผิดชอบในการทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย
3) ให้ความร่วมมือในการทำงานกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม
ด้วยดี 4) แสดงความคิดเห็น ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงาน
ของกลุ่ม 5) รับฟัง และยอมรับความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม
6) มีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน
ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง
ของแบบสังเกตการมีส่วนร่วม เท่ากับ 1.00 นำแบบสังเกต
การมีส่วนไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คือ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเฟื่องฟ้า จำนวน
30 คน แล้วนำผลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยการหาค่า
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson product
moment correlation coefficient) เพื่อหาความสอดคล้อง
ระหว่างผู้ประเมิน 2 ท่าน พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
แบบเพียร์สัน เท่ากับ 0.84 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม และ
สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

3. ขั้นตอนการวิจัย

ศึกษาหลักสูตรแกนการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หนังสือเรียนแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อหาเนื้อหาที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ และดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนโดยใช้ ฉากสถานการณ์เป็นฐาน ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ มี 5 ขั้นตอน โดยประยุกต์จากแนวคิดของ จิตสุภา กิตติคุณ (2564) และ สิริวิชญ์ กมลทิพย์และสุดคณิง นฤพนธจักรกุล (2562) 1) ขั้นเตรียมพร้อมเพื่อเข้าสู่บทเรียน คือ การเตรียมทุกอย่างให้พร้อม เพื่อให้เอื้อต่อบทเรียนและการจัดการเรียนรู้ 2) ขั้นเผชิญฉากสถานการณ์ คือ ขั้นตอนที่เผชิญฉากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง 3) ขั้นเผชิญกับปัญหา คือ ขั้นตอนที่ต้องให้ผู้เรียนต้องใช้ภาษาจีนแก้ปัญหา ในฉากสถานการณ์ที่ได้รับ 4) ขั้นเรียนรู้ด้วยตนเอง 5) ขั้นสรุปประเมินผลได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยภาพรวมเท่ากับ 4.43 แสดงว่ามีความเหมาะสมมาก

ศึกษาเอกสารตำราทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิธีสร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน กำหนดประเด็นในการวัดทักษะการพูดภาษาจีนเป็นรายด้านประยุกต์จากแนวคิดของออลเลอร์ Oller (1979) และ Montgomeri (2002) 1) ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเร็ว เป็นธรรมชาติ 2) ความถูกต้องของโครงสร้างทางไวยากรณ์ 3) การใช้คำศัพท์เหมาะสมกับฉากสถานการณ์ 4) การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา จังหวะในการพูด 5) การออกเสียงพยัญชนะได้ชัดเจน ถูกต้องในคำศัพท์ 6) ความมั่นใจในการพูด ใช้วิธีการจับกลุ่มสนทนา โดยครูผู้สอน ทำการสังเกตในแบบวัดทักษะการพูดภาษาจีน ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ความชัดเจนของคำถาม และความถูกต้องด้านภาษา ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาจีน เท่ากับ 1.00 ก่อนการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง นำไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Pearson เพื่อหาความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนการสอนระหว่าง ผู้ประเมิน 2 ท่าน พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson เท่ากับ 0.87 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม นำไปใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสังเกต การมีส่วนร่วมเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสังเกต การมีส่วนร่วมในการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน กำหนดประเด็นในประเมินการมีส่วนร่วมในการเรียน ตามแนวคิดของ FAO (1994) 1) แบ่งการทำงานตามหน้าที่ อย่างเหมาะสม 2) มีความรับผิดชอบในการทำงาน ตามที่ได้รับมอบหมาย 3) ให้ความร่วมมือในการทำงานกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่มด้วยดี 4) แสดงความคิดเห็น ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานของกลุ่ม 5) รับฟัง และยอมรับความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม 6) มีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสังเกต การมีส่วนร่วม เท่ากับ 1.00 นำแบบสังเกตการมีส่วนร่วม ไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน เพื่อหาความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 ท่าน พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เท่ากับ 0.84 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม และสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

4. การดำเนินการวิจัย

ชี้แจงการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนโดยใช้ ฉากสถานการณ์เป็นฐานเกณฑ์ และชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการประเมินให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทราบ ทำการวัด ทักษะการพูดภาษาจีนก่อนเรียน (pre-test) หลังจากนั้น ดำเนินการจัดการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่าง ระยะเวลา 15 ชั่วโมง และเมื่อดำเนินการจัดการเรียน โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาจีนครบกำหนดในระยะเวลา 15 ชั่วโมงเสร็จสิ้นแล้ว ให้นักเรียนต้องทำการวัดทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียน (post-test) โดยครูทำการสังเกตในแบบวัดทักษะการพูด ภาษาจีนเป็นรายบุคคล และสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วม ในการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนทั้งก่อน - หลังเรียน และเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดไปวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อแปลผล และอภิปรายผล

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนและการมีส่วนร่วมในการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สรุปผลการศึกษาลำดับไว้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานก่อนเรียนและหลังเรียน

ทักษะการพูดภาษาจีน	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	df	t	p
ก่อนเรียน	36	24	8.58	2.22	35		.001
หลังเรียน	36	24	14.19	3.19			

*p .05

จากตาราง พบว่าทักษะการพูดภาษาจีนก่อนเรียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 8.58 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.22 ในขณะที่ทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.19 จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ($t=14.279$, $p=.001$) สรุปได้ว่าการจัดการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานทำให้ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนเพิ่มขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังการจัดการเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ทักษะการพูดภาษาจีน	n	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ร้อยละ 70	$\bar{X}$	S.D.	df	t	p
หลังเรียน	36	24	16.8	14.19	3.197	35		.875

จากตาราง พบว่า ทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังการจัดการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.197 เมื่อทดสอบสมมติฐานโดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 70 มีคะแนนเท่ากับ 16.8 ของคะแนนเต็ม พบว่าทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังการจัดการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=4.89$, $p=.875$) กับเกณฑ์ร้อยละ 70

3. ผลการศึกษาการมีส่วนร่วมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน

ประเด็น	n = 36		ระดับการมีส่วนร่วม
		S.D.	
1. แบ่งการทำงานตามหน้าที่อย่างเหมาะสม	4.33	0.92	มาก
2. มีความรับผิดชอบในการทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย	4.52	0.90	มากที่สุด
3. มีความร่วมมือกันในการปฏิบัติงานภายในกลุ่ม	4.44	1.02	มาก
4. แสดงความคิดเห็น ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานของกลุ่ม	4.38	0.96	มาก
5. รับฟัง และยอมรับความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม	4.41	0.90	มาก
6. มีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม	4.00	1.21	มาก
รวม	4.34	0.98	มาก

จากตาราง พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน ในภาพรวมนักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอยู่ในระดับมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ 4.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.98 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด คือ มีความรับผิดชอบในการทำงานตาม

ที่ได้รับมอบหมาย คะแนนเฉลี่ย 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.92 รองลงมา คือ มีความร่วมมือกันในการปฏิบัติงานภายในกลุ่มคะแนนเฉลี่ยที่ 4.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.02 ด้านการรับฟัง และยอมรับความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่มคะแนนเฉลี่ย 4.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.90 ด้านแสดงความคิดเห็น ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานของกลุ่ม คะแนนเฉลี่ย 4.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96 ด้านแบ่งการทำงานตามหน้าที่อย่างเหมาะสมคะแนนเฉลี่ย 4.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.92 และด้านมีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกในกลุ่มคะแนนเฉลี่ย 4.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.12 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน และการมีส่วนร่วมในการเรียนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยมีประเด็นที่จะอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า หลังเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 เนื่องจากการใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานสามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะในการการพูดภาษาจีนเพิ่มขึ้น นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ความรู้เพื่อสร้างฉากสถานการณ์ได้อย่างเป็นธรรมชาติ เพราะหัวข้อในฉากสถานการณ์ที่กำหนดให้เป็นฉากสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงหรือจากประสบการณ์ตรงที่นักเรียนมีความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และเหมาะสมกับวัย ทำให้เกิดจินตนาการ ความรู้สึกผ่อนคลาย และไม่เครียด ซึ่งส่งผลให้การสร้างฉากสถานการณ์มีประสิทธิภาพและผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ได้แก่ (1) ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเร็วเป็นธรรมชาติ (2) ความถูกต้องของโครงสร้างทางไวยากรณ์ (3) การใช้คำศัพท์เหมาะสมกับฉากสถานการณ์ (4) การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา จังหวะในการพูด ใช้เสียงสูงต่ำ (5) การออกเสียงพยัญชนะได้ชัดเจน ถูกต้องในคำศัพท์หรือข้อความ และ (6) ความมั่นใจในการพูด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของไชยฉัตร โรจน์พลทามล และสมพร โกมารทัต (2562) ซึ่งได้ทำการศึกษาค้นคว้าการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 1 และศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาทักษะภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานมีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 100 2) นักเรียนมีคะแนนประเมินทักษะภาษาจีน

อยู่ในระดับปานกลาง และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพรรณิการ์ วงศ์สุตา (2564) ซึ่งพบว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติที่ทำให้ความสามารถด้านการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นต้นอย่างสูงขึ้นหลังจากเรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมุติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังการจัดการเรียนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ค่อนข้างใหม่ที่ให้นักเรียนได้ใช้ทักษะด้านการพูดภาษาจีนอย่างเต็มศักยภาพด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนในวัยนี้ ส่วนใหญ่อาจจะไม่สามารถปรับตัวได้อย่างกระทันหันกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน ฉะนั้นจึงต้องอาศัยการใช้เวลามากกว่า 1 ภาคการศึกษา จนกว่านักเรียนจะคุ้นเคยและเข้าใจกับวิธีการอย่างถ่องแท้ และปัญหาที่พบมากในการเรียนคือในการฝึกพูดในห้องเรียน นักเรียนสามารถพูดตามแบบสันทนาในบทเรียนได้เป็นอย่างดี แต่เมื่อหลังจากที่ได้เรียนแล้ว กลับมีโอกาสนในการฝึกสนทนาภาษาจีนค่อนข้างน้อยมาก และบางครั้งไม่สามารถนำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง อีกทั้งทักษะการพูดภาษาจีนอาจเป็นทักษะที่ดูแล้วค่อนข้างยากในการออกเสียง และสำเนียงให้ถูกต้อง หากนักเรียนมีความพากเพียรในการฝึกฝนจะสามารถทำได้ ถึงแม้จะยังออกเสียงเพี้ยนอยู่บ้าง นักเรียนควรให้ความสำคัญต่อการพยายามสื่อสารและจับใจความให้ได้ความหมายมากที่สุด นอกจากเสียงหรือสำเนียงแล้วด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตลอดจนการใช้คำกริยา ทำทางประกอบในการสื่อสาร ในการฝึกทักษะการพูดมีสิ่งที่ควรตระหนัก 4 ประการ ได้แก่ 1) ควรให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในบริบท

ที่หลากหลาย 2) ควรสร้างสถานการณ์หรือโอกาสต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถนำวิธีปฏิบัติที่จำเป็นใช้ในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้ 3) ควรมีการกระตุ้นเพื่อให้เกิดการพัฒนาด้านความถูกต้องของการใช้ภาษาในขณะที่นักเรียนกำลังใช้ภาษาอยู่นั้น ครูผู้สอนควรมีรูปแบบของการสอนและการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีความหลากหลาย และ 4) การสอนนั้นควรมีสอดคล้องกับทักษะด้านจิตพิสัยและพุทธิพิสัยของนักเรียน นอกจากนี้ควรพิจารณาถึงความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ ความชอบ และรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญชลีการ์ชันดี และคณะ (2562) ได้ทำการศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อการสื่อสารเบื้องต้น พบว่าผู้เรียนภาษาจีนจำนวนมากประสบปัญหาในการเรียนภาษาจีน คือไม่สามารถสนทนา สื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ หรือฟังไม่เข้าใจ ในความเป็นจริงแล้วการเรียนภาษาจีนให้ได้ผลดีนั้นจะอาศัยความรู้ความสามารถทางด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และโครงสร้างภาษาเพียงอย่างเดียวไม่สามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาจีนที่เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาจีน ผู้สอนควรเน้นความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนเป็นหลัก โดยการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจถึงสถานการณ์ในการใช้ภาษา และการใช้ภาษาให้เหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสาธิตา พันเทศ และไพทยา มีสัตย์ (2564) ซึ่งพบว่าผลการเปรียบเทียบความสามารถการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ($t=308$)

3) ผลการศึกษาการมีส่วนร่วมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานการมีส่วนร่วมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐาน ในภาพรวมนักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการเรียนภาษาจีนโดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานที่ให้นักเรียนได้จำลองสถานการณ์ในการสนทนาภาษาจีนเป็นหมู่คณะ เกิดการทำงาน

ร่วมกันเป็นทีม แบ่งปันความคิดและความรู้สึกร่วมกัน รวมไปถึงการมีความรับผิดชอบต่อการงานที่ได้รับ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน รวมไปถึงเกิดจินตนาการ ความท้าทาย มีความกระตือรือร้นและความสนุกสนานต่อการจัดกิจกรรม โดยวัดการมีส่วนร่วมของนักเรียนทั้ง 6 ด้าน 1) แบ่งการทำงานตามหน้าที่อย่างเหมาะสม 2) มีความรับผิดชอบในการทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย 3) มีความร่วมมือกันในการปฏิบัติงานภายในกลุ่ม 4) แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานของกลุ่ม 5) รับฟัง และยอมรับความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม และ 6) มีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบัณฑิตา ปัตลา และคณะ (2563) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 คิดเป็นร้อยละ 70.10 อยู่ในระดับมาก ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

ข้อเสนอแนะ

1. ครูควรคำนึงถึงคลังคำศัพท์ของนักเรียนในห้องเรียนจริง ดังนั้นครูผู้สอนควรมีการเตรียมอุปกรณ์ช่วยเหลือนักเรียนเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เช่น พจนานุกรม หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
2. ครูควรจัดสถานที่และเปลี่ยนสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้เพื่อลดความตึงเครียดของนักเรียนในการเรียน
3. สถานศึกษาควรสนับสนุนให้ครูที่สอนภาษาจีนนำการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานไปใช้ในการพัฒนาการพูดภาษาจีนและการมีส่วนร่วมในการเรียน
4. ควรมีการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะในด้านอื่นๆ เช่น การฟัง และการเขียน ซึ่งอาจมีผลต่อความก้าวหน้าทางภาษา เน้นประโยชน์จากการนำไปใช้เพื่อให้เห็นผลเป็นรูปธรรมมากขึ้น
5. ควรมีการจัดการเรียนรู้โดยใช้ฉากสถานการณ์เป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะในการพูดในรายวิชาที่เป็นภาษาอื่นเช่น ภาษาไทย และภาษาต่างประเทศอื่น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาจีน. <http://www.phatthalung2.go.th>
- จิตสุภา กิตติผดุง. (2564). กิจกรรมการเรียนรู้แบบสถานการณ์เป็นฐาน ในการส่งเสริมความเป็นพลเมืองในระดับอุดมศึกษา. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*, 9(5), 2220-2229. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/journal-peace/article/view/247249>
- ไชยฉัตร โรจน์พลทามล และสมพร โกมารทัต. (2562). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยใช้สถานการณ์เป็นฐาน การเรียนรู้ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพสาขาการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 1. [วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.] <https://dric.nrct.go.th/Search/SearchDetail/309576>
- ธัญญารัตน์ มะลาศรี และ Wei Jingru. (2560). การจัดเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนสำหรับ ผู้เรียนชาวไทย. *วารสารวิจัยราชภัฏกรุงเทพ*, 4(3), 79-87. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/IARJ/article/view/256336>
- ปนัดดา ปัตลา, วิทยา วรพันธุ์ และพัชนียา ยุระดา. (2563). การพัฒนาการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/9 โดยการจัดการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ เรื่อง ดาราศาสตร์และอวกาศ. ใน วิทยา วรพันธุ์ (บ.ก.), *การจัดการเทคโนโลยีและนวัตกรรม. การประชุมวิชาการระดับชาติการจัดการเทคโนโลยี และนวัตกรรม ครั้งที่ 6*. (1-8), มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เยาวลักษณ์ วิสุทธิ์สิริ, มนาภรณ์ บ้านเพ็ง และอัสมา ทรรตนะมีลาภ. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติกรณีศึกษาจากวิทยาลัยนานาชาติ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. *วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม*, 20(3), 112-121 <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/umt-poly/article/view/256321>
- สาธิตา พันเทศ และไพทยา มีสตัย. (2564). การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงและการสื่อสารภาษาจีนโดยการ เรียนรู้ด้วยสถานการณ์เป็นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 4(12), 52-66. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/etcedumsujournal/article/view/249435>
- สิริวิทย์ กมลทิพย์ และสุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล. (2562). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและ พฤติกรรมการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยใช้ชุดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษออนไลน์สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 5(15), 141-152. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/etcedumsujournal/article/view/256591>
- สุพรรณิการ์ วงศ์สุตา. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้บทบาทสมมติในวิชาการฟังและการพูดภาษาจีน 1 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพปาก. *มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ปริทัศน์*, 9(2), 59-70. <http://www.human.lpru.ac.th/husocojs/index.php/HUSOCReview/article/view/230>
- อัญชลีการ์ ชันติ, สมเกียรติ อินทสิงห์ และสุนทรี คนเที่ยง. (2562). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนเพื่อ การสื่อสารเบื้องต้น. *ศึกษาศาสตร์สาร*, 3(1), 34-41. <https://www.tci-thaijo.org/index.php/cmujedu/article/view/186726>
- Fao. (1994). Global Forest Resources Assessment. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0378112715003400>
- Fitz-Gibbon, C. T. & Morris, L. (1987). How to design a program evaluation. SAGE Publications.
- Montgomery, K. (2002). Authentic Tasks and Rubrics: Going Beyond Traditional Assessments in College Teaching. *ResearchGATE*, 50(1), 34-40. <http://doi.org/10.1080/87567550209595870>
- Oller, J. W. (1979). Language Test at School. A Pragmatic Approach. Longman Inc.
- Pearson, K. (1920). Notes on the history of correlation. *Biometrika*, 13(1), 25-45. <https://doi.org/10.2307/2331722>
-